

La dona entra a casa. Tanca la porta amb el peu, deixa les claus damunt una màquina de cosir antiga, la bossa a terra, es treu la jaqueta i la penja. Es descalça i agafa amb una mà les sabates. Camina pel passadís mentre amb el dit petit de la mà dreta va resseguint la paret. Hi ha un moment que sembla que es mareja i que s'hi ha de repenjar però continua caminant cap endavant. Quan arriba al menjador deixa les sabates a terra i es queda dreta al costat de la taula. Mira cap al sofà i després cap al finestral que dóna al balcó com si contemplés dues escenes diferents dalt d'un escenari.

A fora plou i ho fa des de fa estona, una pluja fina i continuada, enterbolida. Els vidres estan tacats de gotes d'aigua per la part de sota i per uns borrisols foscos mal embolicats de terra agrumollada, esquitxada.

Torna a mirar el sofà de vellut verd i després el sobre envernissat de la taula. Va fins al balcó i obre les portes de banda a banda. Al fons es veu el mar. Un vaixell de gran tonatge sembla que està aturat a l'alçada de Montjuïc i n'hi ha un altre de més petit al costat. Potser és un d'aquests creuers que ara de tant en tant i cada vegada més sovint fan port a Barcelona, s'esforça a pensar. Hi ha algun núvol gris perla que trenca el color gris profund del cel d'avui. Al davant té Barcelona. Respira a fons i sospira, es tomba i s'acosta un altre cop a la taula. S'agafa amb les mans al respatllet de la cadira que té més a la vora.

Torno.

Això és el que faig.

Torno sense moure'm i tot és aquí i tot és igual que abans. Tot és igual que abans-d'ahir al matí. Les parets i el parquet

desgastat al mig del passadís de tant passar-hi. El sòcol empolsinat per la part del damunt perquè mai no penso a passar-hi l'escombra. Les persianes i les cortines que mai no s'acaben d'abaixar ni de córrer del tot perquè mai no ens ha agradat la casa completament a les fosques quan és de nit. Les portes obertes. Les espelmes esgrogueïdes del primer calaix del menjador que fa anys que no s'han hagut de fer servir perquè ara la llum ja mai no se'n va. Els mistos al costat, per si de cas, que diem. L'escombra i el recollidor escantonat amb la ronya enganxada. La roba d'estiu amuntegada i barrejada amb la roba d'hivern a les lleixes del mig de l'armari que de tan carregades es vinclen pel mig. Quatre plats bruts apilats a l'aigüera de la cuina. Els peixos giravoltant dins de l'aquari demanant sense fer-ho ni saber-ho un polsim de menjar translúcid per poder continuar giravoltant.

Tot és igual que abans i la casa deu fer la mateixa olor de sempre que ja no sento perquè en tinc el nas ple.

Les cartes del solitari són damunt la taula. El solitari és a mig fer.

He tornat.

Segons com, el 29 de setembre sembla lluny i en canvi només han passat dos dies i dues nits. Uns anys abans, un mes de setembre com aquest, s'havien ensorrat les torres bessones a l'altra banda de l'Atlàntic mentre l'Eduard i jo ens estàvem menjant una paella a la platja davant el mar. De tant en tant miràvem les gavines que sobrevolaven la línia de l'horitzó i de tant en tant en sentíem els esgarips llunyans. Ell em deia que els esgarips de les gavines atlàntiques eren molt diferents i jo vaig parlar de Hitchcock i d'un llibre que m'havien deixat. De Truffaut, vaig recordar que era. Hi va haver un moment en què un cambrer uniformat va venir i ens va dir que si volíem veure les imatges del que passava a la televisió, que tots els canals ho estaven fent tot en directe, podíem entrar a la sala gran i que ens hi farien lloc. Nosaltres vam preferir quedar-nos on érem. Ens havíem llevat d'hora, havíem fet una bona passejada ran de mar i en el moment en què vam ser interromputs pel cambrer estàvem a punt d'intentar recordar a quina plaça de

Roma havíem pres el millor cafè de la nostra vida. L'Eduard va somriure de satisfacció quan vaig pronunciar el lloc davant del cambrer.

—Sant Eustachio!

—Mai no tindrè la seva memòria, no hi puc fer res.

Això és el que l'Eduard va dir al cambrer, que també va somriure, amb un punt de distanciament après, abans de tornar a entrar a dintre el restaurant.

Un mes de setembre com aquest que ara s'acaba s'havien casat els pares. Sempre que en parlaven, que devia ser si fa no fa cada any quan ho celebraven amb tota la pompa i cerimònia de què eren capaços, explicaven que havien tingut molta sort amb el dia que havien escollit perquè havia fet un sol esplèndid després d'uns quants dies en què no havia parat de ploure, i que per això des d'on havien fet l'àpat del dinar, a Falgars, tenien una vista magnífica al davant.

—Es veia tot el perfil del Pirineu i gairebé el podies tocar si estiraves la mà.

Això li deia el pare cada vegada que en parlava, que sovint era mentre obria el regal que els donàvem a l'hora del cafè després d'haver dinat ritualment com cada any a les Set Portes per celebrar l'aniversari de casats. Això li deia el seu pare mentre la mirava i ella desviava la vista cap a algun quadre de la paret i només demanava que vingués aviat qualsevol cambrer per demanar-li una copa de conyac o de calvados. O dues.

Nosaltres també ens havíem casat un mes de setembre.

Abans d'ahir era 29 de setembre. El mes s'acabava, com s'acaben cada any els dies d'estiu després d'alguns dies de xafogor amb tardes de tempesta. L'home del temps, la nit abans, havia anunciat que vindrien pluges abundants i que fins i tot potser cauria calamarsa en alguns llocs de l'interior, cap al nord.

El dia abans, el 28, l'Eduard i jo havíem quedat per preparar un bon sopar sense cap motiu especial que ens fes pensar en una celebració, un dels molts sopars que fèiem sense cap motiu especial darrerament. L'Eduard havia de comprar el vi i les postres, i jo havia de cuinar alguna cosa que fos fàcil de

fer però que ens vingués de gust. Amb tants anys li coneixia els gustos gairebé com si l'hagués parit i comprar alguna cosa que ens agradés no m'havia de costar gens. Vaig pensar que compraria unes quantes gambes de Palamós, si en trobava, i dos llenguados; i potser també unes cloïsses. Els llenguados, els rossejaria amb una mica d'oli i de mantega a la paella i després hi tiraria per damunt un grapat de panses i pinyons. Segur que ens agradarien més.

A la tarda, doncs, vaig anar a la Boqueria i vaig comprar tot el que em feia falta per al vespre. Com que no vaig trobar unes cloïsses que em fessin prou el pes, vaig comprar unes tallarines i com que encara era massa d'hora per tornar cap a casa vaig fer un volt pel mercat, que era ple com mai. Passava entre les parades abstreta, mirant-ho tot i no mirant res, com faig sempre que tinc desig de convertir-me en una simple espectadora del món que m'envolta, aquell dia amb les bosses de plàstic carregades de peix a la mà. També vaig assegurar-me a la barra d'un bar per fer temps. Vaig demanar una copa de vi blanc, em vaig haver de reprimir les ganes de fumar, i em vaig quedar mirant les tapes de calamars, anxoves, de truites de patates, de cargols i de qualsevol altra cosa comestible, totes ben afilerades sota una vitrina allargada de vidre neta i refulgent com una patena.

El cambrer treballava ràpid i bé, somreia poc i encara parlava menys.

El terra de ciment era ple de tovallons de paper rebregats i de sobres de sucre esquinçats.

I sé que vaig pensar en l'avi, que va arribar d'un poblet de mala mort d'Andalusia ara fa una pila d'anys amb una mà al davant i una altra al darrere i va trobar feina en un bar també de mala mort d'un carrer estret i atrotinat de la Barceloneta des d'on s'afigurava al fons una sanefa blava de mar com la que veig ara des de casa. Li feien fregir peix tot el sant dia en una cuina allargada, fosca i estreta sense gairebé ventilació, només amb un extractor greixós que no parava de giravoltar, i per això sovint tenia cremades a les mans i als dits.

—L'oli té això, nena, que s'escalfa i esquitxa.

Això em deia l'avi, que també parlava poc, s'enfadava de vegades, treballava molt i que mentre va tenir forces i no va començar a tremolar ostensiblement de mans m'aixecava enlaire i em feia un petó sota la barbeta sempre que l'anava a veure. Aleshores era quan li veia de vegades alguna taca rosada a les mans o als braços.

Vaig fer un altre glop de vi, vaig pensar que feia una setmana havia vist un jersei llarg de llana prima en un botiga del capdamunt del passeig de Gràcia que combinaria molt bé amb unes de les últimes faldilles que havíem dissenyat la Cèlia i jo amb una roba de vellut color pistatxo i vaig viure un moment petit de felicitat sobretot perquè vaig pensar que disposaria de tot el dilluns a la tarda per mirar-me'l, emprovar-me'l i comprar-me'l. Estava sumida en aquests pensaments envoltada per la remor del mercat i de tota la gent que em passava a la vora. Devia mussitar alguna paraula que jo mateixa no em vaig entendre. L'home que tenia al costat em va mirar i jo vaig desviar la vista avergonyida. Una parella amb un cotxet de cadireta em va passar per la vora. Em vaig mirar el nen, que devia tenir poc més d'un any i que duia un llibre de plàstic a les mans amb la mateixa pilota vermella i enorme dibuixada a la portada i a la contraportada, i vaig reviure la sensació de resignació per no haver tingut fills que se'm repetia de tant en tant sense que hi pogués fer res.

Però tot això era només la tarda del dia abans d'abans-d'ahir. El dia en què un cambrer uniformat amb pantalons negre de tergal i camisa blanca de la Boqueria seguia atrafegat davant meu mentre hi havia tot de mirades desvagades observant-lo al llarg de la barra. La meva també. La mobilitat contemporània, això era. I també la desídia contemporània, l'anar fent i el temps que es perd irremeiablement. I les deixalles acumulades com purpurina esbarriada. La mirada quieta i el moviment de fora i tot que va funcionant sense que hi fem res ni hi puguem fer res.

La televisió engegada a perpetuïtat.

Havia d'anar tirant, però, que es començava a fer tard. Vaig pagar, doncs, vaig escurar la copa del poc vi que hi quedava i vaig sortir per anar a agafar el metro. L'entrada principal del mercat era tota un apilament de turistes i de màquines digitals d'última generació fotografiant qualsevol fragment encongit d'espai i de temps.

Vaig fer una de les meves petites entremaliadures i vaig creuar en vermell cap al passeig central de la Rambla després que una bicicleta em passés pel costat sense mirar gaire res mentre encara era a la vorera. Vaig veure uns crisantems primerencs en unes galledes de la parada que em venia més al dret. En vaig comprar un ram. Eren de color blanc, amb els pètals molsuts, i de seguida que els vaig tenir me'ls vaig acostar al nas per olorar-los. Crisantems dobles, em va dir el venedor. Quan vaig allargar la mà per pagar em van arribar els plors d'un nen. Era el mateix nen que feia un moment havia vist dins el mercat amb el llibre de plàstic obert.

Em vaig posar la mà damunt la panxa i vaig sentir com l'olor de les flors s'escampava i s'esvaïa pràcticament al mateix temps.

No hi podia fer res. Una vegada més i cada vegada més sovint, m'omplia el cap el pensament abassegador de la mort.

A prop de l'entrada del metro hi havia un home amb un cavallet de fusta atrotinat que pintava el tros de Rambla que veia davant seu a l'aquarel·la. Vaig mirar per sobre la pintura que feia sense aturar-me i vaig provar de mig mirar també el panorama que tenia al davant amb els seus mateixos ulls, una coagulació de petites bombolles aigualides de gent, fullatge de plataners tardorencs i rams atapeïts de flors de colors. No vaig poder afigurar-hi res més.

El canal de la televisió canviava.

En el fons, i entre d'altres tantes coses, sóc també una pintora frustrada. Com l'Eduard. Alguna vegada havíem parlat de tornar-nos a apuntar plegats a algun lloc per aprendre'n una mica més però sempre acabàvem deixant-ho estar.

Vaig baixar les escales del metro pensant en aquest pintor anònim. I m'hi esforçava, en part per fer alguna cosa i en part per no pensar en el que pensava pràcticament totes les hores del dia en què no podia evitar tenir al cap l'Eduard.

Devia ser on em pensava que era?

L'andana del metro feia olor de ceba i les mans també se m'havien empudegat de peix. Al costat hi havia el cotxet que havia vist al mercat i també mentre comprava les flors. Vaig mirar-me el nen. Ara somreia mentre la mare li ensenyava la mà i l'obria i la tancava repetidament. De tant en tant, aixecava tan amunt com podia les cames i feia com si es volgués agafar els peus amb les mans. El llibre de plàstic havia quedat rebregat entre les cames del nen i el plàstic de la cadireta.

I això també era el dia abans d'abans-d'ahir. Això era més o menys quatre mesos després que haguéssim abocat les cendres de l'Enric a la vora del mar a la cala d'Aiguafreda de Begur amb uns quants submarinistes per espectadors i poc més d'un any després que l'Eduard hagués estat acomiadat de la feina.

Això últim, però, només ho havia de saber l'Enric. I potser l'Elisabet. I l'Enric s'havia mort de càncer.

Jo no havia de saber res. L'Eduard tampoc no havia de saber que jo sabia.

L'Eduard s'ha suïcidat com les poc més de tres-centes persones que ho fan cada any a Catalunya.

—He hagut de fer una cosa que tenia pendent.

Això és el que l'Eduard em va dir quan va arribar a casa a les tantes de la matinada. A les quatre, potser una mica abans, no vaig mirar l'hora que marcava el rellotge de la tauleta de nit. Res més. No va dir res més i jo tampoc vaig contestar.

—He hagut de fer una cosa que tenia pendent.

Aquestes van ser les últimes paraules que vaig sentir de l'Eduard.

Així és com se suïcida la gent?

Quan el vaig sentir, vaig intentar no moure'm gens, de manera que res no li fes pensar que estava desperta esperant-lo encara. Vaig procurar també que li arribés amb tota claredat el so de la meva respiració tranquil·la i pausada perquè quedés ben convençut que estava perduda en el món més íntim dels somnis. El sentia lluny i el volia més lluny encara. Volia embriagar-me de l'olor a llimona artificial que desprenia l'insecticida que tenia endollat a la paret.

Desitjava estar més profundament adormida del que estava i m'hi esforçava perquè ho semblés del cert.

Vaig sentir com es descalçava al costat de la cadira, com li queia a terra un grapat de monedes de la butxaca dels pantalons mentre se'ls treia i com sortia de l'habitació mentre remugava alguna cosa inintel·ligible que no vaig entendre. Tampoc no vaig fer cap esforç per entendre-ho.

El continuava sentint lluny.

Va tancar del tot la porta de l'habitació i li ho vaig agrair.

I l'endemà era mort.

Mort al sofà del menjador de casa nostra.

S'havia enfadat molt quan jo em vaig fer passar per morta. Això és el primer que em va venir al cap quan el vaig trobar al matí allà, estirat al sofà, després que hagués esguerrat de mala manera el sopar que havíem planejat el dia abans de bon matí mentre jo buidava el rentaplats i ell s'esperava que s'escalfés la llet dret al davant del microones com feia cada dia al matí per més que jo li digués que s'ha d'anar amb compte i que no és bo estar tan a la vora de l'aparell que al final tot són ones estranyes i incomprensibles que ens malmeten el cos per dins i per fora, que això és la vida moderna.

Feia poc que vivíem junts, quan li vaig fer aquesta broma, i per això no em podia imaginar que s'ho prengués tan malament. O sí, el cas és que l'hi vaig fer.

Em vaig estirar al lavabo petit que hi havia a l'entrada, a terra, al costat de la banyera, quan vaig sentir que l'ascensor pujava al nostre replà i em vaig imaginar que era ell. Era també l'hora que acostumava a arribar. Vaig aclucar els ulls i vaig posar-me una mà a l'entreuix i l'altra de qualsevol manera, cap amunt, mig oberta. Vaig deixar la boca també una mica oberta. Només faltava deixar anar una mica de saliva perquè tot plegat quedés encara més versemblant. Potser vaig estar a punt de fer-ho però no vaig tenir prou temps.

Ja ho sé, només era l'egoisme de saber què se sent quan algú que t'estima descobreix que ets morta. Tothom s'ho ha

imaginat alguna vegada. Tothom ha viscut alguna vegada el seu propi enterrament, i no només en somnis.

No és això prou disculpa?

M'estimaves? T'havies preguntat mai qui coi es moriria abans?

Es va enfadar tant quan es va adonar de l'engany que primer es va quedar com immobilitzat; després em va donar una puntada de peu a la panxa amb tota la força de què va ser capaç i després va tancar la porta d'un cop que devia retronir per tot el pis i l'escala i part del carrer. O si més no, és el que em va semblar. Aquell vespre vaig trigar a sortir del lavabo. Primer vaig vomitar. I ho vaig tornar a fer. Després vaig estar molta estona asseguda al caire de la banyera, tanta estona que vaig perdre i vaig voler perdre la consciència de l'hora que era.

Aquella va ser una de les nostres primeres baralles. I vam tardar força temps per poder aconseguir que tot tornés a ser com era abans, segurament perquè no teníem pressa per reconciliar-nos ni en sabíem prou. Érem joves, immadurs, amb l'egoisme encara a flor de pell.

El blau que em va fer tampoc no tenia pressa per desaparèixer.

Era com si jo me l'anés absorbint. Com si s'anés consumint com es consumeix dia a dia, any rere any, una bossa de supermercat o una llauna de cervesa a la intempèrie.

El temps conjugat en temps imperfecte.

Hi ha coses que no s'esborren, que el temps només mal dissimula. I és el que va passar aleshores. I vam viure tants dies insuportables i tristos després d'això que ens havia passat que no sabíem gaire què dir-nos ni com tocar-nos per poder tornar a la normalitat.

Va ser força dies després d'aquest episodi que va començar a passar-se la nit fins tard fent esbossos a llapis a la taula del seu estudi. Un dia m'hi vaig asseure al davant. Vaig apagar la ràdio que tenia encesa. Des de feia temps es passava l'estona

que estava per casa sentint tothora emissores que emetien notícies contínuament.

—Dibuixes?

—Em distrec.

—Què dibuixes?

—Coses.

—Quines coses?

—Coses, ja t'ho he dit, gargots. Mato el temps, que és una manera com una altra de passar els dies.

Van passar dos o tres minuts, durant els quals vaig seguir els moviments concèntrics del llapis damunt el full. "I la vida", li hauria volgut etzibar.

—Es mata el temps o és el temps que ens mata a nosaltres?

—Una altra vegada amb obvietats?

—Ja saps que són la meva especialitat... a més, tothom té les seves.

—Et quedaràs gaire estona?

—Obvietats com crosses.

—Una altra vegada t'estàs posant insuportable.

Vaig fer que no l'havia sentit i vaig agafar un llapis del pot on en tenia uns quants.

—Darrerament també m'han entrat ganes de tornar a pintar —però em vaig passar tres hores davant un full en blanc i al final vaig desistir.

—No passa res. Un altre dia tindràs més inspiració.

Vaig voler pensar que ho deia de veritat i que al final tot es pot recompondre. Era més tard de mitjanit i feia dies que dormíem junts però distanciats. L'Eduard va aixecar el cap i també em va semblar que somreia de veritat. Vaig intentar correspondre-li.

—Anem cap al llit?

—Fem un dibuix al natural?—li vaig respondre.

Aquella nit vam estar molta estona abraçats després de fer l'amor, immòbils, exhausts. L'havíem fet amb ràbia, amb amor, amb tristesa també. Em vaig sorprendre a mi mateixa tenint tres o quatre orgasmes seguits, tenint, com em semblava que tenia, el cap tan lluny.

—És que estic obsessionada, Eduard, em sento dèbil, i els dies passen massa de pressa.

Va ser la primera vegada que ho vaig dir en veu alta.

—De vegades jo també tinc aquesta sensació.

Això em va animar a seguir endavant.

—Hi ha dies que tinc la sensació que visc pensant que ja sóc morta, penso en com serà el món després, quan ja no hi sigui, en el que em perdré. El món arribarà a ser tan diferent... i no sabrem mai què ha passat.

L'Eduard estava tombat de cara a mi i m'anava passant els dits pels pits, m'encerclava els mugrons. Feia dies que no estàvem així. De tant en tant obria els ulls i me'l mirava i em trobava amb els seus ulls, d'un negre intens, les pestanyes curtes. Molt més entrada la nit, em vaig despertar amb el seu cos abraçat al meu, les cames arronsades, la seva mà damunt la panxa. Al sostre s'hi dibuixava un pissarra plena d'estels gebrats.

Abans-d'ahir al matí l'Eduard era mort al damunt del sofà i jo únicament pensava en el vespre que m'havia fet passar per morta molts anys abans al lavabo petit de casa. Pensava en això i en la puntada de peu que m'havia donat i en el blau que durant molts de dies em va decorar la panxa.

Com un tatuatge surrealista.

Un esvoranc.

Una vomitada després d'una nit de borratxera.

El cràter de l'Etna.

Matisse deia que Turner l'havia alliberat de pintar la natura.

Pensava en això i el veia i el sentia mort al davant, estirat damunt el sofà de vellut verd que havíem comprat de rebaixes al Pilma de la Diagonal. Pensava en el temps que havia passat i en el que hauria de passar perquè tot pogués tornar a la normalitat i pensava també en si valia la pena continuar.

De vegades me l'havia mirat, aquella taca blava al cos, mentre va durar, que va ser molt, i sabia veure figures estranyes en aquell petit univers a escala que anava canviant com canvia un quadre impressionista segons del costat que te'l mires o de l'hora que t'hi poses al davant.

Un vespre que m'estava dreta davant de la finestra fent temps amb un got de vi a la mà, quan ja començava a acla-

rir-se el color per una banda, però per l'altra també hi havia tot un fons d'aigües embromades, em vaig aixecar la brusa que portava i me'l vaig mirar. Em va semblar que s'hi podia reconèixer amb tota claredat el perfil de la figura de la Caputxeta Vermella, la mateixa que recordava d'un conte que m'havien portat els angelets quan m'havia caigut una dent de llet mentre jugava al pati de l'escola, el de terra i de pedretes.

De vegades torno a mirar aquest conte. Encara el tinc desat al fons d'un calaix.

De vegades m'he dedicat a rastrejar per internet els contes de la Caputxeta Vermella que hi ha arreu del món. Una caputxa com una protecció. Una caputxa de glaç, com un iglú. Una tornada a la infantesa.

La infantesa perduda i retrobada també pot ser un caputxó.

El mirava estirat al sofà i no em creia que fos mort. Perquè jugava amb mi. Segur. Feia mesos que ell jugava amb mi i que jo jugava amb ell. No diuen que els humans som l'única espècie del regne animal que juguem fins i tot després de fer-nos adults? L'Eduard podia continuar jugant. Fer-ho una mica més no havia de costar res.

El mirava i abaixava la vista. O l'aixecava.

No gosava apropar-m'hi i tocar-lo.

Em sentia la pell suada i freda.

Ens havia costat molt arribar fins on érem ara. Això ho diu una cançó mig d'adolescents però és veritat, era veritat. Ens havia costat ser on érem i érem el que teníem. No sabia dir si érem el que volíem ser ni si mai ho sabríem realment. Però així és la vida. Pensar que tot s'acaba de tant en tant i mirar d'oblidar-ho tanta estona com sigui possible perquè tot sigui igual de diferent.

El cas és que ell es prenia la seva dosi diària de pastilles. I d'oxigen. I jo la meva.

—Tothom es pren la seva dosi diària de pastilles per anar tirant. Comences amb el colesterol, continues amb la pressió, amb els cartílags i vés a saber on acabes...

Això m'ho diu la Cèlia de vegades. I somriu perquè sap que no sé gaire què respondre.

—És el que hi ha, no? I qui no s'hi conforma és que no ho vol, que deia la meva àvia!

Jo me'l mirava i abaixava la vista.

I ara s'aixecaria i li donaria una puntada de peu a la panxa. Això em volia dir.

De mentida. Sense fer-li mal.

Com una carícia.

De mentida.

I somriuríem, que és el que fèiem més sovint últimament quan no sabíem què dir. I ens arraparíem com fèiem últimament davant de la televisió cada nit de les nits que passàvem plegats a casa mirant qualsevol documental o qualsevol porqueria. I potser fins i tot ens fariem pessigolles amb els llapis de colors que tenia des de fa anys desats i que des de fa molt poc tenim a la cuina dintre un pot de melmelada buit per quan ve la Keiko a passar una estona a casa dels seus tiets adoptius de Barcelona. Somriuríem i ens diríem que afortunadament encara som vius i entre els vius i que de vegades és això l'únic que importa, l'únic que tenim. I recordaríem que això és el que deia justament l'Enric quan es volia posar més transcendent del compte. I continuaríem vivint en el nostre particular paradís de mentida i de merda, com uns vulgars i mediocres aprenents de titellaires de barri sicilià vestits per fora amb roba de disseny a l'última moda passejant de tant en tant pel passeig de Gràcia camuflats fins i tot com a turistes de primera categoria en aquest jardí urbà que ens hem construït tan a mida com n'hem estat capaços. Ell en la seva bombolla, jo en la meua i tots dos carregats amb la impotència de no saber de quina altra manera podríem tirar endavant un al costat de l'altre.

Junts.

Però el pit no se li movia.

I estava estrany. Allunyat de tot.

De mi.

L'aire del pis es notava estrany, quiet.

Podia notar com m'esgarrapava la pell i me l'esgarrinxava sense fer-ho.

Com el fregament d'unes fulles de figuera que es barregen de manera imperceptible amb l'aire tebi d'una tarda d'estiu abans que esclati una tempesta d'agost amb llamps i trons i calamarsa.

Shakespeare es va morir poc més tard dels cinquanta anys. I Balzac...

Els japonesos fan haikus dels camps de colza i de les onades del mar.

Chopin no va arribar als quaranta. Rimbaud va deixar d'escriure quan era una criatura.

—Aviat faré cinquanta anys—això em va dir l'Eduard no fa tant.

La vida és fràgil. I veloç.

Això vaig pensar jo.

—Et muntaré una festa sorpresa—vaig contestar.

Pren-te el teu temps, Laura, em vaig dir finalment.

Vaig asseure'm en una de les cadires de la taula, la que coixeja. Al davant hi tenia el solitari que havia començat la nit anterior, la nit d'abans de l'abans-d'ahir, i que havia deixat a mig fer, cansada i fastiguejada d'esperar-lo una hora rere l'altra. Me'l vaig mirar per sobre i em vaig adonar aviat que hi havia una errada en una de les columnes. Havia posat dues cartes del mateix pal correlatives quan havien de ser de pal diferent.

Tanmateix, no vaig tocar res.

No volia tocar res.

Ni el seu cos.

Volia consolar-me abans d'hora no sabia com, de pressa, amb el pilot automàtic. Respirava. Necessitava més oxigen.

Volia consolar-me però tampoc sabia encara ben bé de què.

Havia desitjat mai la seva mort? Era aquesta una mort romàntica?

Hauria preferit la seva mort a la de l'Enric? La meva?

L'estona em passava molt a poc a poc i no me'n sabia avenir de com de segura estava de tot. Per què no corria a marcar tots els números d'emergència possibles començant pel 061?

Abans d'ahir al matí l'estona passava, emmudida, i només em veia capaç de recordar que ja feia molt de temps jo m'havia fet passar per morta i que ell m'havia clavat una puntada de peu a la panxa que m'havia deixat mig estabornida i molt més vulnerable del que era abans.

A fora feia vent el dia que em vaig fer passar per morta. Per la finestra petita i arrodonida del lavabo es veien les branques de les esparregueres dels veïns de més amunt com oscil·laven. Semblaven tendres però jo sabia que punxaven si les tocaves. Com les ortigues, que piquen.

Quan va obrir la porta del pis el dia que em vaig fer passar per morta, la finestra va començar a espetegar rítmicament amb el marc per algun misteriós corrent d'aire. Però jo no em vaig moure. Jo era talment una estàtua de cera de les que s'exposen al capdavant de la Rambla per fer publicitat del museu i els espetecs regulars de la fusta amb el marc em servien de rellotge improvisat. Fent-me la morta, intentava recordar i recitar de memòria algun vers de rima fàcil de quan anava a l'institut per abstreure'm.

Sota els seus ulls, és un bes el que em plau

Jo em vaig enfadar amb ell perquè era un miserable i un fill de puta per haver-me pegat.

—Això no es fa.

Vaig dir, lacònica, mentre mirava la porta del lavabo per on acabava de sortir.

Sota els seus ulls, és un bes el que em plau.

—Això no es fa —va repetir ell.

Això no es fa, vaig repetir jo.